

Arrest

nr. 149 149 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TEMPELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2012 legden verzoeker en A.R., een vrouw met de Roemeense nationaliteit, een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Verzoeker diende op 2 juli 2012, in functie van zijn relatie met A.R., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 oktober 2014 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 13 januari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [K.K.], Nationaliteit :Marokko,[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer [D.M.] diende op 02.07.2012 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in als geregistreerde partner van mevrouw [R.A.] [...]. Hij bekwam de F-kaart op 26.03.2013.

De partner kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie voorzien in artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd op 16.10.2014 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van mevrouw [R.A.] overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 (zie aparte bijlage 21 voor mevrouw).

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 quater, §1, 1° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42 quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voorzover de partner in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van beslissingen in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, maar moet daarenboven ook afdoende zijn, d.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Er dient geval per geval gekeken [te] worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van verzoekende partij. De motiveringsplicht werd aldus niet nageleefd.

Zo wordt in de motivering van de beslissing verwezen naar een zekere heer [M.D.] en wordt hij aangeduid als geregistreerd partner van mevrouw [R.]. Heel de “reden van de beslissing”, zijnde aldus de (gebrekkige) motivering handelt over deze meneer [D.].

De beslissing van verweerster werd genomen ten aanzien van verzoekende partij en aan verzoekende partij kennis gegeven. Maar, de motivering van de beslissing wordt uiteengezet ten aanzien van een zekere meneer [D.] waarmee verzoekende partij geen uitstaans heeft. Bovendien bekwam verzoeker zijn F-kaart niet op 26 maart 2013 zoals in de motivering wordt vermeld, maar wel op 12 maart 2013 (stuk 15).

Het wordt dan ook pijnlijk duidelijk dat verweerster hier schromelijk tekort komt aan haar plicht om de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren. Aan de hand van deze fout van verweerster blijkt overigens duidelijk dat geen rekening gehouden werd met de individuele problematiek van verzoeker.

De enige verklaring die verzoekende partij voor de fout van verweerster kan bedenken, is dat deze laatste louter gebruik maakt van standaardformuleringen en om die reden kopie van een motivering uit een ander dossier (vermoedelijk het dossier van meneer [D.]) heeft overgenomen.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt namelijk gesteld dat toepassing werd gemaakt van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en geduid dat er een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van verzoeker omdat er ook een einde is gesteld aan het recht op verblijf van de vrouw – A.R. – in functie van wie hij tot een verblijf was toegelaten. Tevens wordt uiteengezet dat geen humanitaire elementen kunnen worden weerhouden om hem tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten aangezien hij als familielid van een burger van de Unie kan verblijven in de lidstaat waar zijn partner op regelmatige wijze kan verblijven en hij in deze lidstaat medische verzorging kan krijgen en een gezinsleven kan opbouwen. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en wordt toegelicht dat dit bevel hem wordt afgegeven omdat hij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht. Verzoeker kan niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissingen hem niet toelaat te begrijpen waarom deze beslissingen werden genomen en maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering hem niet in staat stelt om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Hij beperkt zich bovendien tot het aangeven dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen aan hem zijn gericht omdat één maal een verkeerde naam in de motivering is vermeld. Aangezien in de aanhef van de bestreden beslissingen de correcte familienaam, voornaam, nationaliteit, geboortedatum en geboorteplaats van verzoeker zijn weergegeven en tevens zijn rijksregisternummer en adres worden vermeld kan hij niet stellen niet te hebben begrepen dat deze beslissingen wel degelijk aan hem zijn gericht en dat de verwijzing naar M.D. een materiële vergissing is. In de zin waarin sprake is van M.D. wordt bovendien ook verwezen naar de verklaring tot wettelijke samenwoning die op 2 juli 2012 werd afgelegd met A.R., zodat verzoeker niet kon twifelen aan het gegeven dat verweerder een beslissing nam die op de partner van A.R. betrekking heeft. Waar verzoeker stelt dat niet de correcte datum waarop hem een F-kaart werd afgegeven wordt vermeld aangezien deze kaart hem op 12 maart 2013 werd afgegeven kan het volstaan te verwijzen

naar voorgaande vaststellingen en nog op te merken dat 12 maart 2013 de datum is vanaf wanneer de F-kaart geldig is en niet de datum waarop deze kaart aan verzoeker werd overhandigd.

Tevens dient, met betrekking tot verzoekers betoog dat een deel van de motiveringen een gestandaardiseerd karakter heeft, te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

De beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft miskend.

3.1.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt hij dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij stelt het volgende:

“Doordat verweester voorhoudt dat mevrouw [R.] misleidende informatie heeft verstrekt die van doorslaggevend belang was maakt zij een manifeste beoordelingsfout, dewelke een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de voorgebrachte stukken inzake de vennootschappen waarvan mevrouw zaakvoerder was en uit het beroepsverzoekschrift van mevrouw [R.] zelf tegen de beslissing die verweester lastens haar heeft uitgesproken blijkt dit.

Hoewel op heden beide helaas failliet verklaard, was mevrouw weldegelijk zaakvoerder van de vennootschap RAMA ET FRERE bvba en tevens medeoprichtster en zaakvoerder van de vennootschap PRIMO BOUW vof (stukken 5 en 6). Zij was aldus zelfstandige en heeft hier in tegenstelling tot wat verweester voorhoudt nooit valselijk verklaringen over afgelegd.

Verzoeker wijst er overigens op dat verweester geen rekening gehouden heeft met het statuut dat mevrouw [R.] in de vennootschap PRIMO BOUW vof had., maar beperkt zich tot ver[w]ijzing naar vennootschap RAMA ET FRERE bvba.

Aangezien het verblijfsrecht van verzoeker afhankelijk is van het verblijfsrecht van mevrouw [R.] hebben deze beoordelingsfouten ook rechtsreeks invloed op de beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen.”

3.2.2. Het staat niet ter discussie dat verweerder op 16 oktober 2014 ten aanzien van A.R., de vrouw met wie verzoeker een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde, de beslissing nam die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte en het zorgvuldigheidsbeginsel schond door erop te wijzen dat een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van A.R. en door op die grond ook ten aanzien van hem een dergelijke beslissing te nemen. Daarnaast moet worden gesteld dat voormelde, ten aanzien van A.R. genomen, beslissing dient te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen zolang ze niet door een rechtscollege is vernietigd (RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Er moet tevens worden opgemerkt dat geen beroep op de rol werd geplaatst dat gericht is tegen deze beslissing en de beroepstermijn is verstreken. De ten aanzien van A.R. genomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is bijgevolg definitief.

Louter ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoeker door toe te lichten dat A.R. zaakvoerster was van Primo Bouw vof niet aantoonde dat verweerdere vaststelling dat deze vrouw een recht op verblijf verkreeg als zaakvoerder van Rama en Frère bvba incorrect is. Hij weerlegt met zijn toelichting ook niet

dat verweerder op correcte gronden vaststelde dat uit een onderzoek van het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen is gebleken dat er geen bewijskrachtige gegevens zijn die wijzen op de uitoefening van een activiteit als zelfstandige door A.R. binnen de vennootschap Rama en Frère bvba waardoor haar aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds retroactief werd geschrapd en zij dus een recht op verblijf verwerfde door het bestuur te misleiden.

Een kennelijke beoordelingsfout blijkt niet en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter staving van zijn standpunt geeft hij de volgende toelichting:

“Artikel 28 juncto 15 en 31 richtlijn 2004/38/EG (hierna “Burgerschapsrichtlijn”) verplicht lidstaten om bij elk besluit ter beperking van het vrij verkeer van Unieburgers of hun familieleden de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging te nemen.

Een beslissing van verweerder die een einde maakt aan het verblijfsrecht van een familielid zonder alle elementen voorzien in de wettelijke evenredigheidstoets na te gaan, schendt dit artikel en moet om die reden vernietigd worden.

Zo moet naar analogie daarvan bij artikel 35 Burgerschapsrichtlijn ook de maatregel tot intrekking van het verblijfsrecht zoals in casu evenredig zijn en is deze onderworpen aan de in de richtlijn vastgestelde procedurele waarborgen (Hof van Justitie 25 juli 2008, C-127/08, Metock (punten 74-75).

De persoonlijke en gezinssituatie van de betrokkene moet grondig worden onderzocht teneinde na te gaan of de voorgenomen maatregel geschikt is en niet verder gaat dan strikt nodig is om het nagestreefde doel te verwezenlijken, en of er minder strenge maatregelen mogelijk zijn om dat doel te bereiken. Op basis van het dossier zoals het voorligt blijkt niet dat verweerder de nodige evenredigheidsafweging heeft gemaakt bij het nemen van haar beslissing, zowel wat betreft mevrouw [R.], als wat betreft verzoekende partij.

De gevolgen van de verwijdering van mevrouw [R.] en de daaruit volgende verwijdering van verzoekende partij heeft op de economische, persoonlijke en gezinssituatie van mevrouw, maar vooral van verzoekende partij een grote invloed. Verzoekende partij, afkomstig van Mar[...]okko, heeft zich bijzonder goed geïntegreerd in België. Hij spreekt quasi vlekkeloos Nederlands (stuk 13), heeft een contract als werknemer bij BEST MOBILE CENTRE bvba (stuk 16) en zijn vrienden en kennis[s]engroep is in België.

Er mag ook niet voorbij gegaan worden aan het feit dat het minderjarig zoontje van verzoekende partij, [A.K.], school loopt in De Evenaar te Antwerpen (deevenaar@so.antwerpen.be) en bijgevolg ernstige moeilijkheden zal hebben om zich in het land van herkomst van de moeder (Roemenië), dan wel de vader (Marokko) te integreren.

Over het algemeen kan gesteld worden dat het centrum van belangen van verzoekende partij in België ligt.

Nergens uit blijkt dat verweerder met het voorgaande rekening heeft gehouden en nochtans moet de bevoegdheid tot intrekking van een verblijfstitel met de nodige omzichtigheid worden toegepast.”

3.3.2. Allereerst moet worden aangegeven dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Dit artikel heeft immers betrekking op gevallen waarbij een besluit tot verwijdering van het grondgebied wordt genomen om redenen van

openbare orde of openbare veiligheid. Ten aanzien van verzoeker werd echter niet om deze redenen beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de verwijzing naar artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG is niet dienstig. Verweerder heeft het verblijf van verzoeker namelijk niet beëindigd omdat hij fraude pleegde of zich schuldig maakte aan rechtsmisbruik. In zoverre verzoekers grief betrekking heeft op de beslissingen die ten aanzien van A.R. werden genomen moet worden herhaald dat deze beslissingen niet het voorwerp uitmaken van voorliggend beroep en niet werden aangevochten.

Uit de motivering van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt verder dat verweerder wel een evenredigheidstoetsing doorvoerde en rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet om de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong in aanmerking te nemen. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat verzoeker, die pas in maart 2013 een F-kaart ontving, niet verplicht is om terug te keren naar Marokko maar zijn partner kan vergezellen naar een ander land van de Europese Unie waar deze kan verblijven en hij aldaar met haar een gezinsleven kan opbouwen en medische verzorging kan krijgen.

Door te stellen dat hij de Nederlandse taal heeft aangeleerd, dat hij tewerkgesteld is en dat hij vrienden en kennissen heeft in België toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat van hem wordt verwacht dat hij zijn partner naar een land binnen de Europese Unie waar zij kan verblijven volgt en dat hij daar een verder leven met haar opbouwt. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker louter tot een verblijf in België werd toegelaten om met zijn partner een gezin te kunnen vormen en moet worden benadrukt dat verzoeker ook aangaf de Roemeense, Engelse en Franse taal machtig te zijn, dat geenszins blijkt dat hij alleen in België kan worden tewerkgesteld en dat niet wordt aangetoond dat hij zijn relaties met personen in België niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn partner een kind heeft dat in België naar school gaat. Het kind waarnaar verzoeker verwijst was evenwel op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen nog geen drie jaar oud en derhalve op een leeftijd waar het zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10). Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn partner enkel het Roemeens en het Engels als gemeenschappelijke taal hebben kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat hun kind niet in een van deze talen werd opgevoed. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de aanwezigheid van het gemeenschappelijk kind met A.R. zwaarder had dienen te laten doorwegen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat verweerster zonder de nodige omzichtigheid, zonder voldoende en correcte motivering een einde maakt aan het recht van verblijf van verzoeker heeft de overheid het rechtzekerheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel geschonden.

Uit het gebrek aan correcte motivering en de verwijzing naar een derde persoon die geheel vreemd i[s] aan onderhavig dossier, is het bovendien onduidelijk op wie de bestreden beslissing van toepassing is.”

3.4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Met zijn toelichting die betrekking heeft op de motiveringsplicht toont verzoeker geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

Het vierde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK